

Een Koning op een ezel

*Samen hurken ze in de schaduw van een olijfboom,
onder het raam. Het flakkerende licht tekent vlekken op hun
gezichten. Miriam durft nauwelijks te kijken,
maar haar nieuwsgierigheid wint. (blz. 25)*

Wilkin van de Kamp

Een Koning op een ezel

Vormgeving: Glenn van der Mull

Voor Sophie

Inhoud:

- Hoofdstuk 1: **De Koning komt eraan** - 5
- Hoofdstuk 2: **Wonderen in de tempel** - 11
- Hoofdstuk 3: **Een duister plan** - 17
- Hoofdstuk 4: **Het geheim van het brood** - 23
- Hoofdstuk 5: **Een tuin vol tranen** - 29
- Hoofdstuk 6: **Een zwaard in de nacht** - 35
- Hoofdstuk 7: **De kracht van 'Ik ben'** - 41
- Hoofdstuk 8: **De strijd op de Schedelheuvel** - 47
- Hoofdstuk 9: **Niets zal ooit nog hetzelfde zijn** - 53
- Hoofdstuk 10: **De wereld mag het weten** - 59

Woordenlijst - 65

Waar kun je dit verhaal nalezen in de Bijbel? - 68

Benieuwd hoe het verder gaat? - 75

De Noam-serie - 76

Zie je een woord dat *schuin* gedrukt is?
Kijk dan achter in het boek in de woordenlijst
om te lezen wat het betekent.

De Koning komt eraan

Miriam knijpt haar ogen samen tegen de felle zon. De straten van Jeruzalem zijn een wirwar van kleuren en geluiden. Overal lopen mensen. Blatende lammetjes struikelen achter hun baasjes aan, en kooplieden roepen: ‘Vers brood! Dikke olijven! Kom proeven!’

Ze probeert haar moeder te volgen, maar blijft toch even stilstaan. Ze ademt diep in. De geur van kruiden en schapen kriebelt in haar neus. Het is bijna *paasfeest*, het grootste feest van het jaar. Maar haar hart voelt zwaar aan, alsof er een steen op haar borst drukt.

Een paar dagen geleden deed ze iets stoms. Ze brak per ongeluk mama’s mooiste kruik, die met de blauwe strepen

waar ze zo trots op was. In plaats van het eerlijk te zeggen, loog ze: 'Ik weet niet wie het deed.' Sindsdien knaagt het schuldgevoel aan haar, als een muis die zachtjes aan een touw vreet. Ze is twaalf, oud genoeg om beter te weten. Maar ze was te bang. Wat als mama heel boos werd? Of erger nog ... wat als God boos op haar is?

'Miriam! Niet zo staan dromen!' Haar broertje Levi trekt aan haar mouw. Hij is zeven, nieuwsgierig, met een bos haar dat altijd alle kanten op springt. 'Kijk daar! Er gebeurt iets!'

Miriam volgt zijn vinger. Een golf van gejuich trekt als een windvlaag door de mensenmassa. 'Hosanna!' roepen ze. Palmtakken zwaaien door de lucht, gezichten stralen van blijdschap. Ze gaat op haar tenen staan en tuurt over de hoofden heen. En dan ziet ze Hem.

Een man op een ezel rijdt langzaam de stad binnen. Zijn mantel fladdert in de warme wind. Zijn blik glijdt over de menigte; vriendelijk, alsof Hij iedereen kent. Mensen leggen hun mantels en palmtakken op de grond voor Hem neer. Zoals je alleen voor een koning doet.

'Wie is dat?' vraagt ze zacht aan haar vader, die naast haar is komen staan. Hij buigt zich naar haar toe.

‘Dat is *Jezus van Nazaret*,’ zegt hij, met een bijna plechtige stem. ‘Ze zeggen dat Hij de *Messias* is. De Redder die God heeft beloofd.’

Miriam staart naar de man op de ezel. Is dit Hem dan? De Messias? Ze heeft over Hem gehoord: een koning die Israël zal bevrijden, zoals *Mozes* het volk uit Egypte leidde.

Maar deze man heeft geen zwaard. Geen schild. Geen leger.
Alleen een ezel. En een glimlach.

De mensen dringen dichterbij. Levi grijpt haar hand.
‘Waarom juichen ze zo hard?’ vraagt hij.

Miriam denkt aan de verhalen die ze heeft gehoord.
Over hoe Jezus blinden liet zien, zieken genas, brood deelde
met mensen die honger hadden. En hoe Hij sprak over God
alsof Hij Hem écht kent. Alsof God dichtbij is.
Als een vader.

‘Omdat Hij goede dingen doet,’ zegt ze.
‘Ze hopen dat Hij echt de Messias is.’

Dan gebeurt het. Jezus kijkt hun kant op. Zijn ogen blijven
rusten op die van haar. Ze houdt haar adem in. Het is geen
gewone blik. Hij kijkt alsof Hij haar echt ziet. Alsof Hij weet
wat er in haar hoofd zit. Wat er op haar hart ligt. De kruik.
De leugen. En toch glimlacht Hij.

Miriams wangen worden warm.
Ze kijkt snel naar de grond.

‘Waarom bloos je zo?’ grinnikt Levi.
‘Stil!’ fluistert ze, maar haar hart bonkt in haar borst.
Aan de overkant staan mannen in witte gewaden.

Hun armen over elkaar, hun ogen smal als spleetjes.
Hun monden bewegen, maar hun gezichten blijven strak.
Geen glimlach te bekennen.

‘Wie zijn dat?’ vraagt Levi. Miriam kijkt naar haar vader.
Hij zucht. ‘De geestelijke leiders,’ zegt hij. ‘Ze houden niet
van Jezus. Ze willen niet dat de mensen naar Hem luisteren.’

Maar waarom? vraagt Miriam zich af. Hoe kun je boos zijn
op iemand die zoveel goeds doet? Ze denkt aan wat Jezus
gezegd zou hebben: dat God van mensen houdt. Zelfs als ze
fouten maken. Haar hart maakt een sprongetje. Want ... als
Jezus gelijk heeft - als God echt vergeeft - dan is er misschien
ook hoop voor haar. Misschien durft ze het straks toch te
vertellen. Over de kruik. Over de leugen.

‘Kom,’ zegt haar vader, hij legt zijn hand op haar schouder.
‘We moeten het feestmaal voorbereiden.’
Miriam knikt. Ze pakt Levi’s hand.
Maar ze kijkt nog één keer om.

Jezus rijdt langzaam verder, tussen de mensen door, en
zwaait. Terwijl ze achter haar familie aanloopt, wordt het
warm in haar binnenste. Wie is deze Jezus echt? vraagt ze
zich af. En waarom voelt het alsof alles gaat veranderen?

